

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

BARNÄVÄNNEN

N:o 8
23 Febr.

Illustrerad Veckotidning för Söndagsskolan och Hemmet.
Redaktör: J. B. GAUFFIN, Uppsala.

22 årg.
1905

Johannes döparens död.

Mark 6: 14—29.

På Jesu tid regerade öfver Galileen och Pereen en romersk lydfurste eller tetrark, som i vår text kallas "konung" Herodes. Denne man hette egentligen Herodes Antipas och var son till Herodes den store, som är känd för sin grymhet och sitt lastbara lif. Det var denne man, som ock ville döda Jesusbarnet och därför påbjöd att döda alla gossebarn i Betlehem, som voro under två år gamla. Herodes Antipas var ogudaktig och orättfärdig liksom fadern, men mindre grym. Sin första gemål, den arabiske konungen Aretas dotter, försköt han. Därpå gifte han sig med sin broders hustru, Herodias, som han lockat att öfverge sin man. Denna synd bestraffade Johannes döparen. Han gick upp till fursten och sade: "Dig är icke lofligt att hafva din broders hustru". Det var en uppenbar synd mot Guds sjette och tionde bud.

På grund af denna bestraffning började den lättfärdiga Herodias dödligt hata Johannes och sökte bringa honom om lifvet. Hon låg öfver Herodes med ett ständigt tal om Johannes oförskämdhet och slutligen lyckades hon öfvertala honom att fängsla döparen och inspärta honom på slottet Makerus, öster om Döda hafvet.

När konung Aretas dotter återkom till sitt hem och berättade om huru skamligt och trolöst Herodes hade förskjutit henne för Herodias skull, då blef Aretas vred och började förbereda ett härtåg mot Herodes. När denne fick

kunskap härom, samlade äfven han en här och drog söderut. Men under färden inträffade hans födelsedag. På slottet Makerus lät han då tillreda en stor fäst, till hvilken han inbjöd sina stormän och krigsöfverstar samt andra af Galileens store, som voro med i hans följe. Det var vid denna födelsedagsfäst Herodias dotter uppträdde och dansade inför den halfrusige konungen och hans lika beskaffade gäster. Och så betagen blef han i flickan och hennes dans, att han lofvade henne hvad helst hon begärde ända till hälften af hans rike. När då danserskan rådfrågat sin moder, återkom hon och begärde strax på ett fat Johannes döparens hufvud.

Herodes blef nog med ens nykter, när han får höra denna begäran. Han förstår nu, att det är Herodias list och ränker, i hvilka han blifvit snärjd. Han vill visst icke halshugga Johannes, men i stället för att slita sönder ränkerna och ärligt tillstå, att hvarken Johannes hufvud eller halfva riket är hans, så att han ej kan gifva bort det, låter han leda sig af en falsk hederskänsla, tänker på eden och på hvad gästerna skola säga, faller i Herodias snara och låter en drabant döda Johannes.

Efter dryckeslag, fäster och mord drager nu Herodes ut att möta konung Aretas. Men han och hans folk blifva slagne och med skam återkommer han till hufvudstaden Tiberias. Det är då

han får höra talas om Jesu underverk och kraftiga gärningar i Galileen och tror att Jesus är Johannes, som stått upp från de döda. Det skulle ej förvåna oss, om han om nätterna går och vrider händerna af förtviflan och fruktan i det kungliga palatsets salar. Men Herodias lyckas nog också lugna honom igen. Han blir i tillfälle att se Jesus på långfredagen, han blir i tillfälle att håna Jesus och hölja honom i en trasig purpurmantel. Men nu var också hans synders mått rågad. Han reser till Rom för att utverka sig konungatiteln af kejsar Caligula, men i stället blir han anklagad för sina brott och synder, blir landsförvist till Frankrike, där han dog fattig, förskjuten och eländig i staden Lyon.

Herodes syndalif är en kraftig varning för oss alla att taga oss tillvara för all synd och all orättfärdighet. Ty den illa gör, han illa far, och hvad en människa sår, det får hon skörda. Den som sår i sitt kött, han skall af köttet skörda förgängelse, men den som sår i Anden, han skall af Anden skörda evigt lif. Herodes sådde i köttet, han fick skörda förgängelse och förtappelse. Johannes döparen sådde i Anden, han fick i Anden skörda evigt lif. Visserligen fick han böja sitt hufvud under bödelsyxan i Makerus fångelsehåla, men nu bär hans hufvud härlighetens krona i Guds himmel. J. B. G.

Bilder ur onkel Eries tittskåp.

I. Lycklige Josef.

(Forts. fr. föreg. nr.).

En dag, då ett sådant litet "snöfall" kommit ned från den lycklige Josefs fönster, hördes en knackning på dörren till vindsrummet.

"Stig in", sade Josef med bäfvande stämma.

Dörren öppnades och en högväxt, välklädd herre trädde in. Han gick fram till Josef, som ännu satt i fönstersmygen och präntade.

"Jaså det är du, min gosse, som släpper ut dessa små bredufvor?" sade främlingen och höll upp ett bref framför Josef.

"Ja, jag ville tjäna frälsaren, och jag kan inte göra något annat", sade gossen blygt.

"Godt att du kan det, liten", sade främlingen. "Gud har redan välsignat ditt kärleksarbete, ty jag vet åtminstone en, som därigenom fått ögonen öppnade att lära känna Herren Jesus", tillade han.

Josef knäppte ihop sina händer och i hans stora, uttrycksfulla ögon glänste klara tårar. "Tack gode Gud!" hviskade han.

Främlingen satte sig på en stol vid Josefs sida och tog vänligt hans lilla smala hand i sin. "Ja, min gosse, det behagade Gud att genom ditt lilla brev öppna mina ögon för hans kärlek", sade han, "och jag ville tala om det för att uppmuntra dig att fortsätta ditt missionsarbete. Jag gick för en vecka sedan förbi här, försänkt i djupa tankar. Det var en viktig affär, som skulle göras upp och jag var mycket oviss. Då föll ditt lilla budskap ned aldeles framför mig, och jag böjde mig ofrivilligt för att taga upp det. Det lilla brevet innehöll blott fyra ord: 'Hos Herren är hjälpen'. Men dessa ord voro tillräckliga för att återgifva mig mitt mod. För tillfället hade jag aldeles för brådt för att hinna forska efter hvarifrån budskapet kom.

I dag hade jag åter mina vägar här förbi. Då föll detta lilla brev ned på min hatt, och när jag såg uppåt, fick jag se ännu en flock sådana brefdufvor komma långsamt sväfvande nedåt. Jag gick in i porten för att se, hvilket budskap som sändes mig i dag, och då läste jag: 'Jag måste verka hans verk som har sändt mig, medan dagen är, natten kommer, då ingen kan verka'. Joh. 9: 4. Och nu ville jag tacka dig, min unge vän", tillade främlingen med en fuktig glans i sina ögon, "ty du har omedvetet varit mig till stor tjänst genom ditt missionsarbete."

"Det är bara bibelspråk, som jag skrivit af, jag har inte gjort något annat", sade gossen.

"Ja, jag vet det, min gosse, men det är du, som gifvit dem vingar, och därför tackar jag dig och ville så gärna göra något för dig."

Josef såg upp på främlingen med sina strålände, själfulla ögon, ur hvilka lyste fram en så innerlig glädje. "Jag är så glad och lycklig", sade han blygt, "ty jag ser nu att frälsaren hört mina böner." Och den lille missionären knäppte ihop sina små magra händer och hviskade:

"Tack, käre, gode Gud, att jag fått göra något för dig!"

Främlingen var djupt rörd öfver denna barnsliga förtrolighet, med hvilken den ofärdige gossen talade till Gud. "Du är då mycket lycklig, min gosse, fastän du är ofärdig?" sade han.

"O, ja, jag är så lycklig", svarade Josef med blicken liksom skådande i fjärran. "Kanske jag inte velat gå Guds ärenden, om jag inte varit en krympling", fortfor han, "jag hade väl då varit mest glad åt att få leka — tror inte herrn det?"

"Jo, det kan nog hända. Guds vägar äro högre än våra vägar."

"Och jag är så lycklig öfver att herrn kom upp till mig och talade om det där för mig, ty nu vet jag, att Gud hört mina böner och att jag får fortsätta att skicka ut mina bref."

"Ja, det får du säkert, och Herren har själf sagt, att hans ord inte skall återkomma fåfängt."

* * *

Nu skulle jag väl kunna berätta, att denne främling icke var den ende, som blef välsignad genom Josefs "brefdufvor", men vill för denna gång nöja mig med att tala om, att gossen i honom fick en trofast vän, som sörjde både för honom själf och för hans mor och mormor, så att de ej behöfde lida brist. Sålunda lönade då Herren redan här sin lille tjänare, som så troget förvaltade det pund han fått. Men en gång skall han få ut den bästa delen af denna lön. Då skola kronorna delas ut åt både små och stora, som äro trogna emot Jesus och hans missionsarbete på jorden.

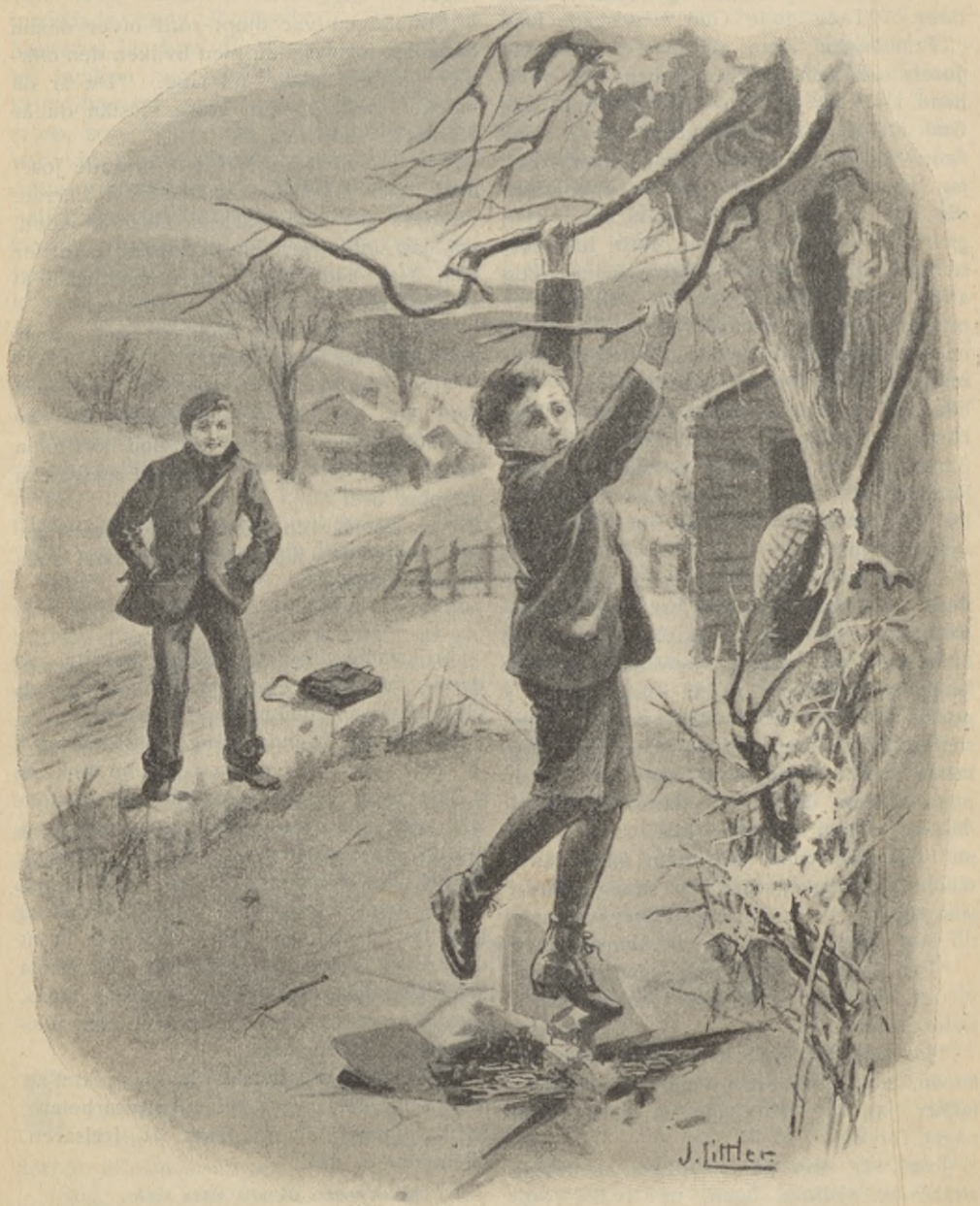
Af denna verklighetsbild kunna vi lära, att äfven barnen få vara små vingårdsarbetare, hvilka kunna skaffa frukt åt frälsaren. Glömmen ej det!

Så skynden då alla kära små
att in i vår Herres vingård gå.
Arbeten troget vid sång och bön,
så skall eder gifvas som nådelön
en krona skön.

Däråt gläder sig eder ringe vän

Onkel Eric.

BARNAVANNEN.

PÅ SVAG IS.

SMÅ SOM GÅ I VÄGEN.

På svag is.

Med teckning.

“Gå inte ut på isen, Johan! Den är för svag och bär inte än. Lyd nu och gå direkt till skolan!”

Det var Johans mor, som med dessa ord förmanade sin gosse och sände honom på väg till arbetet med bokväskan på ryggen.

Frosten hade varit synnerligen stark under natten, så att små grunda sjöar och åar buro blanka, lockande isbryggor. På skolvägen träffade Johan en kamrat, som full af ifver tog honom med sig till den buktande ån. Han sprang själf först ett par gånger öfver isen och hånade Johan, som var en så rädd stackare, att han inte tordes. Isen hade knakat duktigt vid kamratens försök, hvarför Johan tvekade till en början. Moderns ord ljödo ock för hans öron och samvete, men till sist skulle han ändå visa, att han inte var rädd, tog en väldig sats och slog kana tvärs öfver ån. Men isen brast under alen vid andra stranden. Han fick tag i ett par grenar men han orkade inte hålla sig, tills hjälp kom, utan han föll rätt ned i vaken så att vattnet räckte honom under hakan.

Ja, där stod nu Johan och kunde hvarken komma upp eller framåt. Han måste slå sönder isen med händerna och sträfva sig upp med kamratens hjälp. Men hu-u-u, hvilket kallbad!

Huru skulle han nu bete sig? Inte vågade han gå hem, och i skolan måste

han vara om en timme. Han sprang så våt han var till skolan, sedan han tömt vattnet ur sina skor.

På den tiden hade man på landet, där Johan bodde, en väldig skolsal med en stor, härlig, brungul kakelugn. I den plägade gossarne själfva i tur och ordning hvarje dag elda riktiga stockbrasor. Här klädde nu Johan af sig det mesta af kläderna jämte strumpor och skor och satte sig själf på trappstegen tätt framför brasen för att torka och värma sig. Gossarne stodo i täta dubbla led omkring honom och gömde honom för flickorna, som så småningom började komma till skolan äfven de. När läraren sen klockan nio kom in för att börja arbetet, var Johan klädd och hans kläder “nästan” torra, så att ingenting märktes.

På middagen talte gossen om hela historien för far och mor, bad dem om förlåtelse och lofvade, att icke gå ut på isen utan föräldrarnas samtycke.

Naturligtvis förläto de sin Johan, som ju fått straff nog för att han utan mors löfte gått på svag is. Och underbart nog fick han inte ens den allra ringaste snufva eller hosta på kuppen. På den tiden voro gossarne mycket starka, härdade och friska af sig, och inte heller fanns det någon influensa, som doktorn kunde skylla på.

J. B. G.

För våra allra minsta.

I. Små som gå i vägen.

Med teckning.

Småttingarne ha så innerligen roligt, där de sitta på trappan med sina leksaker och låta tankarna löpa ut i vida världen, såsom de tycka. Men egentligen bygga de i tankarna upp en alldeles ny värld, full af de sällsammaste företeelser.

Ser du den lille med trähästen? Han

har ridit på solstrålarnas gyllene bro öfver skogar och fält, öfver sjöar och haf, och flickorna de ha suttit bakom honom på hästryggen och hållit i sig starkt, så starkt, att de inte måtte falla af och göra sig illa. Och de ha inte fallit af hästen utan ridit långt ut i världen till Egypti land, där Nilfloden så lång, så lång flyter genom

landet. De ha tänkt på Mose, den lille israelitiska gossen, som låg här på Nilens vatten och flöt omkring i rörkistan. De ha tyckt sig både se honom och höra honom gråta. De ha också sett faraos dotter komma med sina hoftärnor i en lång rad i brokiga silkeskläder. De nalkas Nilstranden och höra barnet gråta i rörkistan, de hämta den och öppna locket och få se den lille vackre gossen. Det flyger ett solskensskimmer öfver ansiktet på faraos dotter och på alla hennes tärnor. De jubla och klappa i händerna och vinka med sina solfjädrar åt barnet, som åter ler genom tårarna, när vänliga händer sträckas mot honom och lyfta honom ur denna trånga, mörka vagga. De ämna följa prinsessan och hennes tärnor vidare — men de äro genast hemma igen i den mörka trappan, dit solstrålarnas gyllene bro tränger.

“Ur vägen med er!” ljuder en obarmhärtigt sträng och barsk röst. Det är en något äldre flicka, som med en stor kvast sopar trappan ren. Barnens kaffekoppar krossas utan försikning, gossen hinner lyckligtvis rädda sin präktiga häst, men den ljufliga leken och färden till Egypti land tog ett ledsamt slut.

“Stackars små, som gå i vägen”, ljuder en vänlig röst från ett fönster tvärs öfver gården. “Kom till min trappa, kära barn!” fortsätter samma vänliga röst, “sätt er där och fortsätt att leka!”

Men det gick inte att leka mer den gången. Ett groft grepp var taget i de fina strängarna af barnens fantasi. De sköna bilderna i barnens värld hade likt deras leksaker brustit och gått i spillror.

J. B. G.

✱

II. En liten musiker.

Med teckning.

Far hade en stor basfiol, som sjöng vackra, fylliga toner, när han spelade på den. Än voro tonerna djupa och dallrande som de lägsta på en kyrkorgel, än höga och klara och klangfulla, som om de strömmat fram ur klockstycket från en klarinett.

Och lillan hade lyssnat till tonerna från hon var ett år gammal. I början trodde hon, att det bodde en liten sångare i det stora instrumentet. Hon hade lagt örat intill dess väggar och sagt: “Hör, hur han sjunger där inne!” Men när hon blef litet större, fick hon veta, att det var strängarna, som sjöngo och dallrade, när far strök dem med stråken.

Nu var hon “stor” och kunde själf sjunga enkla sånger, som far spelade. Men när han ibland spelade fina saker och mor beledsagade dem med musik från pianot, då kröp lillan upp i ett soffhörn, knäppte sina händer och lyssnade och drömde och tyckte att det var en hel skara sångare, som sjöng ur de båda instrumenten.

Ja, nu var lillan “stor”, så stor att hon själf kunde föra fars stråke öfver strängarna och låta dem sjunga för sig långa, mjuka toner. Men hon var inte ännu så stor, att hon med sina små fing-

rar kunde trycka ned strängarna och få toner i mängd såsom hennes far. Men lillan växer för hvarje dag och hvarje år, och rätt hvad det är kan hon nog spela på annat sätt än på lösa strängarna.

J. B. G.

Feladt och heladt.

Berättelse af "Mormor".

(Forts.)

Hon hade gladt sig så mycket att få resa hem till julen, och hade hon fått det, skulle detta varit en stor hjälp för henne. Men en vecka innan skolan slutade sjuknade hon i difteri. Hon måste genast föras till sjukhuset, där hon sedan fick ligga under hela julferien.

En stjärna lyste dock på Gretas mörka himmel denna dystra tid, och denna stjärna var syster Lydia, hennes trofasta sköterska. Hon var en lefvande kristen och hade valt en sjuksköterskas ansvarsfulla och tålmodspröfvande kall af önskan att därigenom kunna tjäna sin herre och frälsare.

"Syster Lydia", sade Greta en dag med matt röst, "bed Gud, att han snart gör mig frisk."

"Det har jag gjort flere gånger, barnet mitt", sade hon, "men bed själf du Greta."

"Det kan jag inte", svarade Greta missmodigt.

"Jo, visst kan du det, lika lätt som du ber din mamma eller pappa om någonting."

Denna tanke, att bönen var en så enkel och naturlig sak, var alldeles ny för Greta. Hon hade några oklara begrepp om att det skulle gå mycket högtidligt till, och de morgon- och aftonböner hon hvarje dag läste, passade inte, tyckte hon.

Några dagar därefter, då syster Lydia stannat en stund hos henne, sade hon: "Nu har jag bedt Gud om att bli frisk den här veckan, och så har jag talat om för honom, hur mycket jag längtar efter pappa och mamma. Men så har jag bedt honom om en sak till."

"Hvad då, lilla Greta?"

"Jo, att jag måtte kunna bli riktigt snäll."

Nu ropade någon på syster Lydia, så att hon måste gå, utan att få svara. —

I början på det nya året fick Greta lämna sjukhuset. Men innan dess hade syster Lydia måst lofva "riktigt säkert" att komma ut till Åby någon gång under sommaren. (Forts.)

Barnvännens anmälan 1905

Se föregående nummer!

De som själfva läst Barnvännen och funnit den vara en god och lämplig tidning för barnen i söndagsskolan och för barnen i hemmet, dem bedja vi vördsammast därom, att de må söka uppmuntra vänner och bekanta att prenumerera på den för deras barn. Om blott hvarje postprenumerant sökte bereda rum för Barnvännen i ännu ett hem, så skulle flera tusen små blifva i tillfälle att läsa den.

Söndagsskolans lärare och lärarinnor samt öfriga församlingsmedlemmar bedja vi söka bereda tidningen inträde i nya söndagsskolor och i nya kretsar.

Prenumerationen

fortfar hela året.

Uppsala i Jan. 1905.

REDAKTIONEN.

Bibelläsning

eller hvad står det i nästa söndags text?

Veckan 27 Febr.—5 Mars 1905.

M. 27. Fil. 2: 5—11. *Kristi underbara storhet.*

T. 28. v. 5—6. *Hans storhet i sinnelaget,*

O. 1. v. 7. *i tjänande kärlek,*

T. 2. v. 8. *i ödmjukhet och lydnad.*

F. 3. v. 9. *Gud sätter sitt insegel på Jesu storhet.*

L. 5. v. 10. *Alla varelser skola känna sig små inför Jesu storhet*

S. 5. v. 11. *och högt bekänna den.*

Söndagsskoltext för den 5 Mars.

Fil. 2: 5—11.

Minnesvers: 2 Kor. 8: 9. Ty I kännen vår Herre Jesu Kristi nåd, att han, ehuru rik, vardt fattig för eder skull, på det att I genom hans fattigdom skullen varda rika.

UPPSALA 1905. K. W. APPELBERGS BOKTRYCKERI.